

[Aksel Larsen.]

bejde og på de resultater, udvalget kommer til, på forhånd er klar over, hvilke resultater de ønsker udvalget skal nå, hvilke resultater de har brug for at udvalget når til.

I forvejen bruger man jo hele Atlantpagtpolitikken og alt, hvad dermed følger, til at læsse byrder på den arbejdende befolknings skuldre. Man taler om Danmarks fattigdom og siger, at man kan nok se, at det er nødvendigt med forbrugsbegrænsende foranstaltninger, nye forbrugsskatter og ny forfalskning af pristallet o. s. v., og nu skal så ovenpå dette her læses et udvalg eller en rundbordskonference, som yderligere skal komme med argumenter, der skal gøre det så indlysende som muligt for arbejderne, at de kommer til at resignere. Uanset prisernes himmelflugt må arbejderne ikke følge med bare en lille smule opad til de mest lavtliggende skyer.

Man har så ondt af pristalsreguleringen. Jeg skal ikke plage med statistik, men jeg kan ikke lade være med at anføre nogle tal, som jeg har fundet i det økonomiske sekretariats årsoversigt fra marts 1955. Når man vil hævde — og det er det, man vil — at det er dels lønstigningerne ved overenskomstreguleringerne, dels lønstigningerne i kraft af pristalsreguleringen, der er skyld i de stigende priser, og når man vil hævde, som f. eks. forstander Johannes Larsen, Tune, tillod sig at gøre det i Studenterforeningen forleden, at der er en gruppe af befolkningen, nemlig arbejdere og tjenestemænd, som automatisk er sikret imod at komme til at bære nogen som helst byrde, der følger af Danmarks økonomiske situation, de stigende priser o. s. v., da er det ganske nyttigt at se på regeringens officielle statistik, på tabellen over bruttonationalproduktet og dets anvendelse.

Det fremgår af denne tabel, at i 1947 var bruttonationalproduktet 18 778 mill. kr. værd og i 1954 23 460 mill. kr. værd. Hvis vi så ser på, hvordan det er gået med forbruget på hjemmemarkedet, så var det i 1947 12 623 mill. kr. og i 1954 14 690 mill. kr. Det er en ganske anderledes beskeden stigning end stigningen i selve bruttonationalproduktet. Befolkningen har altså aldeles ikke brugt stigningen i bruttonationalproduktet, den er gået til eksport. Den forøgede produktion har først og

fremmest afsat sig i forøget eksport, og Danmark er alligevel blevet fattigere.

Man skal holde op med at påstå, at det er arbejderne og arbejderlønningernes skyld, at det er gået sådan. Så er spørgsmålet, hvad der skal gøres, og her vil jeg gentage, hvad jeg tror jeg allerede har sagt: at det, man først og fremmest bør gøre på det indenrigske område, uanset om man vil eller ikke vil gøre noget udadtil, er at sætte ind mod ublu og urimelige priser og avancer. Er der nogen, der er bekymret over, at arbejderne lønninger stiger som følge af pristalsreguleringen, så stands prisstigningerne. Der bliver i samme øjeblik ingen pristalsregulering af lønningerne opefter; men det er åbenbart ikke noget sådant, man har planer om, og det synes heller ikke at være sådan, at regeringen har bare beskedne hensigter i den retning.

Da den højtærede statsminister holdt sin åbningstale ved folketingets åbning den 4. oktober, sagde han, at regeringen var sindet at indlede forhandlinger med erhvervenes organisationer om prisstigningerne. Da vi debatterede åbningstalen her i tinget, sagde statsministeren den 20. oktober (sp. 296), og jeg tror, det var det ærede medlem hr. Aksel Møller, han henvendte sig til:

„det ærede medlem ved lige så vel som jeg, at i det øjeblik vi bevæger os ind på avanceproblemet, rejser hans parti sig overfor enhver mulighed for indgreb fra det offentlige side, og i det øjeblik vi rejser spørgsmålet om levnedsmiddelpriserne, så rejser i hvert fald partiet venstre sig med megen voldsomhed mod indgreb på dette område, og i det øjeblik talen bliver om lønninger, så vil den danske fagbevægelse for sit vedkommende gøre sine klare synspunkter bekendt overfor den danske offentlighed.“

Ja, på den måde stillede den højtærede statsminister en trekant op. Han er socialdemokratisk statsminister, og han er udgået af arbejderbevægelsen, men han undlod omhyggeligt at bekendtgøre, om han kunne tænke sig at holde med fagbevægelsen. Det ville ellers være blevet følt naturligt i vide kredse, om han havde sagt noget sådant. Den 29. oktober var statsministeren — som jeg beklager meget ikke er i salen, for det emne, vi her diskuterer, er i grunden